

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В тази монография направихме опит да обобщим и систематизираме по-важните черти на съществуващите ромски диалекти на територията на България. Изводът, който се налага от така направеното описание на ромския език у нас, е че в резултат на контакта с езиците на Балканите, ромският език е претърпял промени, които го доближават в голяма степен до тях. Днес ромският език има всички характеристики и особености на езиците, които формират Балканския езиков съюз. По тази логика той също би трябвало да се включи в тази група езици (албански, български, гръцки и румънски) и в бъдеще да се правят сравнителни изследвания между ромския език и езиците от Балканския езиков съюз.

Тук трябва да отбележем и някои социолингвистични явления, които съществуват при носителите на ромския език. В ромската общност по-образованите роми говорят по-малко (а в повечето случаи не говорят въобще) ромски. По-високият социално-икономически статут има директна връзка с неупотребата на ромския език. За по-заможните роми, ромският език не е езикът на просперитета, а точно обратното: той е маркер за принадлежност към общност, с която те не желаят да се идентифицират. Ромите с по-нисък социално-икономически статут, които по принцип са и по-ниско образовани, са тези, които повече говорят ромския език в общността. Разбира се, тук става дума за тези общности, в които процесите на турчесене или българсене не са толкова силни. Тези групи в повечето случаи са носители на езика, културата и традициите на ромите.